

[Kurt Hansen]

har ikke engang nogen garantier for, at arbejdsministeren faktisk kan få et politisk flertal for den forlængelse, der er blevet bebudet såvel af den nye arbejdsminister som i statsministerens åbningstale.

Vi havde disse ting til alvorlig diskussion i arbejdsmarkedsudvalget sidst, og vi har også i det samme bilag fra augustsamlingen, som jeg lige har refereret til – bilag 2 til forslag nr. B 59 – fået at vide, at regeringen vil arbejde på at udbygge de eksisterende uddannelses- og beskæftigelsesmuligheder, således at der bliver tale om et reelt tilbud til alle langtidsledige, der står over for at blive ramt af 26 ugers reglen. Dette kan kun tolkes som en klar tilkendegivelse af, at arbejdsministeren vil fremlægge en plan eller tage nogle initiativer, der sikrer, at alle – vel at mærke alle de 24.600 eller eventuelt 50.000 – som står over for at falde for 26 ugers bestemmelsen og miste dagpengeretten i løbet af i år og næste år, får dette reelle tilbud. Derfor kan det ikke nytte noget, at der kommer en plan i løbet af næste måned. Der er allerede en masse folk, der er begyndt at falde for 26 ugers bestemmelsen. Vi har allerede klare eksempler på, hvordan folk, der er faldet for 26 ugers reglen, optræder i skruibrækker-sammenhæng, arbejder for mindre end det, der er overenskomstmæssig aftalt imellem de faglige organisationer osv. osv.

Jeg har også i et andet spørgsmål spurgt ministeren, om man agter at udarbejde en uddannelses- og beskæftigelsesplan for samtlige de 24.600, som står over for at falde for 26 ugers reglen – vel at mærke igen under forudsætning af, at dispensationen videreføres – i løbet af 1977-78, og der er svaret bekræftende. Den uddannelses- og beskæftigelsesplan må altså lægges frem; det kan ikke nytte noget, at man begynder at trække det i langdrag.

Vi trak disse ting frem i augustsamlingen, hvor vi fremsatte et forslag om motiveret dagsorden, der ville sikre, hvis det var blevet vedtaget, at ingen var kommet til at lide økonomisk overlast af, at der er så mange langtidsarbejdsløse, og at de, der ville falde for 26 ugers reglen, ikke ville lide nogen former for økonomisk overlast. Dette blev nedstemt, fordi arbejdsministeren sagde: ja men vi vil komme med noget i oktober. Vi har nu november. Nu er det ikke november, man vil komme med noget i, nu er det december.

Jeg er bestemt ikke særlig tryk ved de udtalelser, der er kommet fra arbejdsministeren dels her i dag og dels i samrådet. Jeg mener, at hvis der reelt ligger noget i de to klare tilfald, der er givet i svarene til mig om langtidsarbejdsløse, så skal vi have planen nu.

Jørgen Jensen (DKP):

Må jeg først sige til hr. Kurt Hansen, at vi har netop med dette forslag ikke villet have nogen diskussion om, hvor slemt forholdet er, for det kender alle, men vi har sagt: vi er i en situation, hvor vi må prøve på at gøre et eller andet. Derfor ville vi ikke have en diskussion af, om det var 23.000, eller det var 50.000 eller et andet tal.

Må jeg sige til fru Inge Fischer Møller, der mente, at vi kunne trække dette forslag: for det første er der endnu ikke kommet noget konkret, som vi kunne diskutere i stedet for det, vi har lagt frem. Det er muligt, det kommer, men det er jo rigtigt, som det allerede er sagt, at det er bebudet længe. For det andet er dette en kamp for at vinde også dette folketing for at gøre noget. Jeg erindrer, at jeg her i sommer på et spørgsmål om, hvad man ville gøre, fra den tidligere arbejdsminister fik at vide, at man ikke ville forlænge den dispensation, som man nu siger man vil forlænge. Der er altså sket en ændring her, en positiv ændring, fordi der er blevet presset på.

Vi vil støtte alle de forslag, regeringen vil komme med, som kan løse disse problemer. Men der er altså ikke kommet noget endnu.

Det samme kan jeg sige til hr. Lindinger. Det er sikkert rigtigt, at der vil dukke et eller andet op, men vi er altså af den opfattelse, at det sikkert dukker op, bl. a. fordi vi fremsætter et forslag, som man skal diskutere.

Arbejdsministeren kom med en bemærkning om, at der var nogle af forslagene, der ikke var rimelige. Det urimelige i dag, det er den situation, vi har med op mod 200.000 arbejdsløse. Det urimelige er dette, at vi finder os med, at der er mennesker, som bliver knust, fordi vi ikke kan lovgive ordentligt. Det er det urimelige. Så er det da muligt, at der kan fremkomme forslag, som på andre måder føles urimelige, men det er situationen, der tvinger dem frem.

Må jeg understrege, at kommunisternes stilling fortsat er den, at en grundlæggende